

Sygn. akt II Ka 343/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

9 grudnia 2022r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Agata Wilczewska

Protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Sobieraj

przy udziale Łukasza Sobczaka Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Turku

po rozpoznaniu 9 grudnia 2022r.

sprawy **Z. L.**

oskarżonego z art.13§1k.k. w zw. z art.286§1k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Turku

z 26 sierpnia 2022r., sygn. akt II K 325/20

I. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.

II. Kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

Agata Wilczewska

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 343/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Turku z dnia 26 sierpnia 2022 r., sygn. akt II K 325/20.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#

art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC

ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>1. obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 5§2 k.p.k. poprzez niesłuszne jego zastosowanie w sytuacji, gdy nie zostały wyczerpane wszystkie możliwości dowodowe, art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego, art. 201 k.p.k. poprzez zaniechanie wezwania biegłych na rozprawę w sytuacji, gdy zachodziła sprzeczność pomiędzy opinią inż. E. Ł. a opinią zespołową biegłych lekarza weterynarii J. S. i biegłego z dziedziny techniki samochodowej i ruchu drogowego inż. K. B., art. 410 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. i w zw. z art. 366§1 k.p.k. polegającą na braku inicjatywy dowodowej sądu w sytuacjach braku aktywności stron procesowych i nie dopuszczenie dowodu I z konfrontacji biegłego inż. E. Ł. z biegłymi J. S. i inż. K. B.;</p> <p>2. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na wyrażeniu poglądu, iż Z. L. zachowaniem swoim nie wyczerpał znamion zarzuconego mu występku, podczas gdy prawidłowo oceniony materiał dowodowy przeczy takiemu ustaleniu</p> <p>.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
	Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
	<p>Apelacja okazała się bezzasadna.</p> <p>Sąd odwoławczy w toku kontroli apelacyjnej nie dopatrył się</p>	

uchybień w ocenie dowodów, którą przeprowadził Sąd I instancji. Ocena dowodów przeprowadzonych w toku postępowania pozostaje pod ochroną prawa procesowego (art. 7 k.p.k.), gdyż została poprzedzona ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.). Sąd wydał wyrok na podstawie analizy całokształtu ujawnionych w toku postępowania okoliczności, mających znaczenie dla przedmiotowego rozstrzygnięcia, wobec czego ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie uchybia treści art. 410 k.p.k.

Skarżący niezasadnie zarzuca Sądowi naruszenie art. 5 § 2 k.p.k., który mówi, że niedające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść oskarżonego. Wątpliwości, o jakich mowa w przepisie art. 5 § 2 k.p.k., odnoszą się do zagadnień związanych z ustaleniami faktycznymi, a więc do sytuacji, gdy z zebranego materiału dowodowego wynikają różne wersje, a żadnej z nich nie daje się wyeliminować drogą dostępnej weryfikacji. Nie należą do nich natomiast wątpliwości związane z problemem oceny dowodów, a więc, który z wzajemnie sprzecznych dowodów zasługuje na wiarę, a który tego waloru nie ma. Jeżeli sąd dokona ustaleń na podstawie swobodnej oceny dowodów, odpowiadającej zasadom logiki i doświadczenia życiowego i w zgodzie z przepisem art. 410 k.p.k.- tak jak w przedmiotowej sprawie, a ustalenia te są stanowcze, to nie może zachodzić obraza art. 5 § 2 k.p.k.. Ocena zaprezentowana w pisemnym

uzasadnieniu zaskarżonego wyroku jest pełna i nie pomija, żadnego dowodu.

Sąd odwoławczy dokonując kontroli odwoławczej podziela zatem stanowisko Sądu meriti, iż materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie pozwala na poczynienie ustaleń prowadzących do wniosku, iż oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu. W ocenie Sądu odwoławczego, mimo wykorzystania wszelkich możliwości dowodowych nie udało się usunąć wątpliwości co do winy oskarżonego, zatem należy je tłumaczyć w sposób dla niego korzystny. Wbrew twierdzeniom oskarżyciela publicznego opinii biegłych lekarza weterynarii J. S. i biegłego z dziedziny techniki samochodowej i ruchu drogowego inż. K. B. nie można uznać za niepełną, a wywiedzionych przez nich wniosków za sprzeczne z zasadami logiki. Biegli Ci we wnioskach końcowych opinii wskazali w sposób jednoznaczny, że na podstawie dostępnych materiałów sprawy II K 352/20 potrącenia psa w typie O. niemieckiego w dniu 26 października, który był własnością E. F., było wysoce prawdopodobne pomimo braku potwierdzenia obrażeń psa. Natomiast sam brak badania klinicznego psa w dniu zdarzenia nie wyklucza udziału tego psa w opisywanym zdarzeniu. Biegły z dziedziny weterynarii podał, że brak poważnych obrażeń psa w typie O. niemieckiego po uderzeniu przez samochód marki B., jest możliwy i logicznie uzasadniony typem budowy psa, którego duża elastyczność umożliwia uniknięcie złamań, zwichnięć otarć rany na skórze po kolizji z samochodem osobowym. Podkreślić należy, że

biegły z dziedziny weterynarii wskazał, iż oględzin psa dokonał lekarz weterynarii P. M. i mgr Z. K. jedynie z pewnej odległości w kojcu. Opinie wydane na takiej podstawie nie mogą ani potwierdzić ani wykluczyć istnienia obrażeń skóry czy podskórza psa zaistniałych w wyniku zdarzenia z dnia 26 października 2019 roku. Podkreślić bowiem należy, że żaden z nich nie dotykał nawet psa, nie oglądał jego skóry. Oskarżyciel publiczny podnosi, że biegły lekarz weterynarii swoje wnioski oparł jedynie na podstawie posiadanej wiedzy o anatomii owczarka niemieckiego, ale nie przeprowadził żadnych badań tego psa, a w szczególności badania RTG, które mogłyby ujawnić zrosty po złamaniach lub pęknięciach kości. Sąd odwoławczy zauważa, że po tak długim okresie od dnia zdarzenia wszelkie ślady na ciele psa stały się niewidoczne. Wyniki badania RTG po tak długim czasie również nie przesądzałyby czy zauważone ewentualne ślady po złamaniach lub pęknięciach powiązane są ze zdarzeniem z dnia 26 października 2019 roku. Jak zauważył biegły weterynarii w celu wykluczenia bądź potwierdzenia obrażeń wewnętrznych typu złamanie, pęknięcie kości miednicy czy kończyn, istnienie krwiaków wewnętrznych, należało by wykonać badanie RTG czy USG. Takich badań bezpośrednio po zdarzeniu jednak nie wykonano.

Odnosząc się do zarzutu iż biegły K. B. nie przeprowadził symulacji kolizji psa z samochodem B., co uniemożliwia określenie toru przemieszczania się psa po zdarzeniu wskazać należy, że biegły w opinii wyjaśnił, iż zakres uszkodzeń samochodu B. pokazany na fotografiach znajdujących się w

aktach potwierdza nawet kierunek przemieszczania się psa wskazany przez kierującego samochodem – ze strony prawej na lewą. Wskazują na to szczególnie uszkodzenia kraty dolnej zderzaka – krata przemieściła się zgodnie z kierunkiem ruchu psa. Biegły na fotografii dokonał znaczenia strzałką kierunku przemieszczania kraty zderzaka – w tym samym kierunku biegł pies.

Sąd odwoławczy zgadza się z oceną Sądu I instancji, że opinia biegłych z zakresu ruchu drogowego K. B. i weterynarii J. S. jest pełna, jasna i logiczna oparta przy tym o wiedzę i doświadczenie życiowe. Ponadto biegli udzielili odpowiedzi na wszystkie postawione pytania. Podkreślić należy, że opinia ta uwzględnia istotne dla rozstrzygnięcia okoliczności. I wbrew twierdzeniom oskarżyciela publicznego w sprawie nie istniały nie było potrzebne przeprowadzanie dalszych dowodów. W szczególności konfrontacji z biegłym E. Ł., która była niepełna już z samego faktu, że nie wsparta opinią biegłego lekarza weterynarii.

W sytuacji zatem kiedy biegli: lekarz weterynarii J. S. i biegły z dziedziny techniki samochodowej i ruchu drogowego inż. K. B. podali, że na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz braku jednoznacznych informacji o powypadkowym położeniu psa nie można wykluczyć, że uszkodzenie samochodu B. o numerze rejestracyjnym (...) mogły powstać w okolicznościach podanych przez oskarżonego, tj. w wyniku wtargnięcia psa pod nadjeżdżający samochód w dniu 26 października 2018 roku, nie można było przypisać oskarżonemu

zarzucanego mu czynu. Podkreślić przy tym należy, że oskarżony konsekwentnie, stanowczo i jednoznacznie potwierdził swój udział w zdarzeniu dokonując opisu przebiegu zdarzenia, który wobec wniosków płynących z ww. opinii wydaje się wysoce prawdopodobny.

Wobec powyższego Sąd odwoławczy podziela ocenę Sądu I instancji, iż przywołane dowody nie dają podstaw do oceny, że oskarżony wprowadził w błąd pokrzywdzonego co do okoliczności istotnej dla przyjęcia odpowiedzialności ubezpieczyciela i przyznania odszkodowania.

Mając na względzie wszystkie przedstawione powyżej okoliczności, Sąd odwoławczy nie znajdując przy tym uchybień określonych w art. 440 k.p.k., podlegających uwzględnieniu z urzędu i powodujących konieczność zmiany bądź uchylenia zaskarżonego rozstrzygnięcia – na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. orzekł jak w wyroku.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Sąd odwoławczy nie podzielił zarzutów zawartych w apelacji, a nie znalazł przy tym uchybień podlegających uwzględnieniu z urzędu i powodujących konieczność

zmiany bądź uchylenia
zaskarżonego rozstrzygnięcia.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Brak winy oskarżonych oraz rozstrzygnięcie o kosztach postępowania przed Sądem I instancji.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Kontrola instancyjna potwierdziła, iż materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie pozwalają na przypisanie oskarżonemu czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

--	--

5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
--------------------------------	-------------------------

2.	O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k., obciążając nimi Skarb Państwa.
----	--

7. PODPIS
Agata Wilczewska

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wina oskarżonego		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana